

Θρήνος για μια ακυρωμένη παράσταση

Θεατές χωρίς θέαμα δεν υπάρχουν, η ακύρωση του θεάματος ακυρώνει την ταυτότητά τους ως μέλη κοινότητας

Της Νόνας Μολέσκη

Τετάρτη 14 Οκτωβρίου. 8 παρά κάτι... Όρα είναι να... Όρα θα ήταν να ηγαίναμε σιγά σιγά, να προλαβαίναμε και λίγο μπροστά στο Δημοτικό θέατρο πριν από την τελευταία παράσταση των φετινών «Κυπρίων». Να αναγνωρίζαμε από τα μάτια πάνω από τη μάσκα μερικούς φίλους και να τους χαιρετούσαμε από απόσταση, να λέγαμε μια καλησπέρα στον οικοδεσπότη του χώρου Γιώργο Παπαγεωργίου, να συγχαίραμε τον Άντη Παρτζίλη για την ολοκλήρωση της μετ' εμποδίων διαδρομής... Αλλά η παράσταση «Αριστοφάνους και Μένανδρου Γωνία» ακυρώθηκε. Δεν ήταν δυνατό οι διοργανωτές να επιλέξουν 75 από τους θεατές που αγόρασαν εισιτήρια για να τιμήσουν τον Μιχάλη Χριστοδουλίδη, στα χορικά του οποίου ήταν βασισμένη η παραγωγή, και για να διαπιστώσουν αν η Μαγδαλένα Ζήρα εντόπισε τη γωνία, όπου ο Αριστοφάνης και ο Μένανδρος συναντιούνται.

Ούτε που προσπαθώ να συγκρίνω τα συναισθήματά μου με τον πόνο εκείνων που τους ακυρώθηκε η παράσταση την παραμονή της γενικής τους, ωσάν να τους ακυρώθηκε η γέννα του παιδιού τους μετά από μακρά εγκυμοσύνη. Οι επαγγελματίες του θεάτρου θα διαμαρτυρηθούν και ήδη διαμαρτυρήθηκαν για τα νέα περιοριστικά μέτρα στον κόσμο του θεάματος, που καταδικάζουν σε οικονομικό αφανισμό εκατοντάδες επαγγελματίες του χώρου, καλλιτέχνες, παραγωγούς, τεχνικούς. Διαβάστε καλύτερα την επιστολή προς τους Υπουργούς Υγείας και Παιδείας & Πολιτισμού, την οποία υπογράφουν εκ μέρους της στρατιάς των επηρεαζόμενων πολλοί Πρόεδροι και Διευθυντές.

Εγώ μιλώ πάντα ως θεατής, του οποίου οι προσδοκίες, μεγάλες ή μικρές, δεν έχει σημασία, ακυρώθηκαν. Του οποίου τα ερωτήματα δεν απαντήθηκαν. Ήθελα να ξέρω πώς συνδυάζονται η αριστοφανική και η μενανδρική αισθητική και ιδεολογία στην παράσταση της Ζήρα. Ήθελα να μάθω αν τα κείμενα των Βρόντη και Ζήρα έχουν αυτόνομη αξία ή μόνο συνδετική λειτουργία.

Αν η χορογραφία του Χάρη Κούσιου είναι τόσο ενδιαφέρουσα όσο φαίνεται από τις στάσεις σωμάτων των ηθοποιών που φαίνονται στις φωτογραφίες. Αν η Έλενα Κατσούρη πρότεινε για τα σκηνικά και τα κοστούμια μια συνταγή «γενικής θεατρικότητας» κι αν τα διαφοροποιεί σε κάθε συνιστώσα της παραγωγής κωμωδία. Αν ο Νεκτάριος Θεοδώρου, ο Θανάσης Ιωάννου, η Μυρτώ Κουγιάλη, ο Ηρόδοτος Μιλτιάδους, η Κύνθια Παυλίδου, η Αντωνία Χαράλαμπους, η Μαρίλια Χαριδήμου βρήκαν τη χρυσή τομή μεταξύ των αισθητικών του μιούζικαλ και των χορικών της αρχαίας κωμωδίας. Και, γενικά, αν η απενοχοποιημένα σύγχρονη, λόγω της φύσης της παραγωγής, προσέγγιση του Φανταστικού Θεάτρου προσθέτει κάτι σε όσα έχουμε σκεφτεί για τη σημερινή αντίληψη και πρόσληψη του αρχαίου δράματος.

Θεατές χωρίς θέαμα δεν υπάρχουν, η ακύρωση του θεάματος ακυρώνει την ταυτότητά τους ως μέλη κοινότητας. Χωρίς αυτήν θα είμαστε σαν στρατιώτες

που τους έστειλαν σπίτια τους μετά από ένα χαμένο πόλεμο. Θα είμαστε dismissed, θα επιστρέψουμε σε άλλες μας χωριστές ταυτότητες, των ντροπιασμένων πολιτών του «this is Cyprus», των οικονομικά πληγέντων, των ευπαθών ομάδων, των φοβισμένων έγκλειστων, των καταδικασμένων στη φυλακή της πραγματικότητας. Ακόμα και αν δούμε αυτήν ή και άλλες παραστάσεις οπτικογραφημένες, κάποιες βασικές θεραπευτικές ιδιότητες του θεάτρου δεν θα λειτουργήσουν.

Το θέατρο ενώνει, ανοίγει παράθυρα στους παράλληλους κόσμους, συμβάλλει ουσιαστικά στην ψυχική υγεία του συνόλου. Το τσεκούρι των περιοριστικών μέτρων δεν πρέπει να κόβει τις ζωτικές αρτηρίες του κοινωνικού οργανισμού.

*Τελικά λαμβάνοντας υπόψη τις αντιδράσεις του καλλιτεχνικού κόσμου το Υπουργείο Υγείας αποφάσισε καταργήσει τον περιορισμό των 75 ατόμων και να εφαρμόσει στη Λευκωσία και τη Λεμεσό τη ρύθμιση για πληρότητα στο 50% των θεάτρων και σινεμά.